

Streszczenie w języku polskim

Rozprawa bada związek między selektywnym skupianiem uwagi wzrokowej na oczach innych ludzi, a ich postrzeganiem w sposób dehumanizujący z perspektywy motywowanego poznania społecznego. Wprowadzenie ustanawia teoretyczne powiązanie pomiędzy procesami poznawczymi i społecznymi związanymi z sygnałami pochodzącymi z oczu a procesami zaangażowanymi w percepcję dehumanizującą oraz rozważa znaczenie tych powiązań w kontekście przewlekłych konfliktów międzygrupowych.

Zaprezentowano trzy badania, w których sprawdzano hipotezy testujące wyłonione z wywodu teoretycznego założenie „dehumanizującego spojrzenia”. Pierwsze badanie wykazało, że kibice drużyny piłkarskiej rzeczywiście koncentrowali się w większym stopniu na oczach kibica drużyny własnej niż drużyny przeciwnej. Co więcej, czas patrzenia w oczy przeciwnika znacząco przewidywał stopień jego animalistycznej dehumanizacji (przypisywanie mu mniej unikalnie ludzkich cech).

W drugim badaniu, przeprowadzonym w laboratorium, gdzie konflikt między grupą własną a grupą obcą był mniej wyraźny, nie udało się powtórzyć różnicy w uwadze wzrokowej skierowanej na oczy osób z grupy własnych a grupy obcej. Jednak wskaźniki czasu spontanicznej fiksacji wzrokowej na oczach prezentowanych twarzy pozostały istotnym predyktorem stopnia ich animalistycznej dehumanizacji, niezależnie od przynależności grupowej.

Trzeci eksperyment przyniósł wyniki niekonkluzywne jeśli chodzi o wpływ patrzenia w oczy na dehumanizację i nie wykazał znaczących różnic między warunkami, w których uczestników poinstruowano aby patrzeć na oczy versus usta twarzy bodźcowych.

Razem odkrycia te potwierdzają nową koncepcję twierdzącą, że istnieje związek między unikaniem patrzenia w oczy a animalistyczną, lecz nie mechanistyczną dehumanizacją, ale nie pozwalają na wnioskowanie o kierunku przyczynowości w tym związku.